

Sygnatura akt VIII Ga 9/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Krzysztof Górski

SR del. Rafał Lila

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. S. i M. R.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 6 października 2014 roku, sygnatura akt XI GC 1233/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Krzysztof Górski SSO Anna Budzyńska SSR del. Rafał Lila

Sygn. akt VIII Ga 9/15

UZASADNIENIE

W dniu 10.12.2013 roku powodowie F. S. i M. R. wnieśli przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej w W. pozew o zapłatę kwoty 2.178 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 sierpnia 2012r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, iż powodowie na mocy umowy przelewu nabyli przysługujące poszkodowanemu od pozwanej w związku z umową ubezpieczenia OC sprawcy kolizji drogowej roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przystosowanego do nauki jazdy. Poszkodowany w celu zapewnienia płynnego i nieprzerwanego świadczenia usług nauki jazdy, zmuszony był do wypożyczenia pojazdu. Koszt najmu wyniósł 4428 zł (brutto) według stawki 400 zł netto za dobę. Stawka nie była wygórowana, mieściła się w średnim przedziale stawek za najem tego typu pojazdów. Z uwagi na to, że działalność edukacyjna jest zwolniona z obowiązku uiszczania podatku VAT, poszkodowany nie ma możliwości odliczenia tego podatku. Powodowie wskazali, że pozwana uznała najem za uzasadniony za cały okres 9 dni, jednak zweryfikowała stawkę do 250 zł i przyznała odszkodowanie w wysokości 2.250 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego jak i obecnie kwestionuje wysokość stawki dobowej za najem. W ocenie pozwanej stawka ta jest zawyżona, odbiega w sposób rażący od stawek stosowanych na rynku lokalnym. Niezależnie od tego powodowie nie wykazali jaki był faktyczny czas naprawy pojazdu oraz aby uszkodzony posiadał tylko jeden samochód do prowadzenia działalności gospodarczej czy też faktu nieprzerwanego prowadzenia z kursantami zajęć w okresie wynajmu pojazdu.

Wyrokiem z dnia 6 października 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XI GC 1233/13 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.178 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2012 r. oraz kwotę 1.630,43 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 2 czerwca 2012 r. doszło do kolizji, w której samochód marki R. o nr rej. (...), należący do K. U., został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w Powszechnym. Zakładzie (...) S.A. Ze względu na fakt, iż powód prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...), w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zmuszony był dokonać wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego samochodu będącego środkiem trwałym w jego przedsiębiorstwie. (...) S.A. wypłacił odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu specjalistycznego pojazdu zastępczego za cały okres najmu, jednak nie w pełnej wysokości.

Z uwagi na fakt, iż pojazd uszkodzonym był naprawiany, dokonał on wynajmu pojazdu zastępczego od powodów. Samochód był uszkodzonym niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej, stanowił on składnik służący do bezpośredniego wykorzystania w działalności, tj. był bezpośrednim miejscem nauki jazdy przez kursantów. W celu zapewnienia płynnego i nieprzerwanego świadczenia usług związanych z pracą zarobkową oraz zapewnienia ciągłości dotychczasowego, zorganizowanego i ustabilizowanego funkcjonowania K. U. zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego przystosowanego do nauki jazdy. Na mocy umowy najmu z dnia 2 czerwca 2012 r. uszkodzonym został wydany samochód zastępczy, który był przez niego użytkowany 9 dni. Zgodnie z fakturą Y. nr FS (...) z dnia 21 czerwca 2012 r. należność za wynajem pojazdu stanowi kwotę 4428 zł brutto. Z uwagi na fakt, iż na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 21 czerwca 2012 r. legitymowanymi czynnie do ubiegania się o spełnienie roszczenia stali się powodowie, domagali się oni wypłaty należnej kwoty od pozwanego.

Pozwany, na mocy decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r., przyznał uszkodzonym K. U. odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC w wysokości 1843,74 zł stanowiące zwrot kosztów naprawy pojazdu (w oparciu o kosztorys E.'s nr (...) z dnia 12 czerwca 2012 r.). Pozwany pismem z dnia 17 lipca 2012 r. zawiadomił, iż na podstawie zgromadzonej dokumentacji przyznał odszkodowanie w wysokości 2250 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu specjalistycznego pojazdu zastępczego, dokonując weryfikacji stawki dobowej najmu z 400 zł na 250 zł. Pozwany uznał za zasadny okres 9 dni wynajmu pojazdu. Z uwagi na fakt, iż pozwany nie dokonał wypłaty całości należnej powodom kwoty, która wynikała z faktury Y. nr FS (...) z dnia 21 czerwca 2012 r., wystosowali oni wezwanie do zapłaty tytułem kosztów poniesionych za wynajem specjalistycznego pojazdu zastępczego. Odpowiadając na wezwanie do zapłaty pozwany poinformował o ponownej analizie akt przedmiotowej sprawy, nie znalazł jednak podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione. Jako podstawę prawną powołał przepis art. 822 § 1 i 4 k.c.

W rozpoznawanej sprawie niespornym był – ocenie Sądu I instancji - fakt zawarcia przez sprawcę zdarzenia umowy ubezpieczenia OC z pozwanym i zaistnienie powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba ubezpieczona. Z kolei legitymacja powodów do dochodzenia roszczeń na własną rzecz wynika z przedłożonej umowy cesji oraz art. 509 i 510 k.c., zgodnie z którymi wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe

odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwana nie kwestionowała istnienia legitymacji powodów i swej odpowiedzialności co do zasady, jak też uzasadnionego czasu najmu. Pozwana nie zgodziła się tylko na stawkę 400 zł netto za dobę jako rażąco wygórowaną.

Dla wykazania stawek obowiązujących w 2012 r. na rynku lokalnym powodowie przedłożyli wydruki cenników (...), (...) 4u.pl, LG R., (...) i K.. Strony wniosły o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Sąd Rejonowy wskazał, że w wydanej w sprawie opinii biegły potwierdził zasadność stawki 400 zł, szczegółowo wyjaśniając, z czego się bierze taka różnica pomiędzy najmem pojazdu zwykłego użytku, od najmu pojazdu do nauki jazdy. Niezależnie od tego w podobnych sprawach były wydawane przez biegłych opinie, które potwierdzały stanowisko powodów i biegłego, mianowicie, że stawki najmu w tamtym i obecnym okresie nie różnią się i wynosiły właśnie około 400 zł za dobę. Przykładowo m.in. opinia wydana w sprawie między tymi samymi stronami przez niezależnego eksperta p. J.P. czy W. S. dysponującego wiedzą specjalistyczną, potwierdzoną uzyskaniem statusu biegłego sądowego. Opinia w niniejszej sprawie sporządzona w trybie procesowym i w oparciu o rygory proceduralne, stanowiła w pełni miarodajną podstawę ustalenia spornej w sprawie okoliczności, tj. czy stawka zastosowana przy wynajmie pojazdu zastępczego była rażąco zawyżona. Opinia takiego faktu nie potwierdziła, wynika z niej, że kwota 400 zł za dobę mieściła się w stawkach stosowanych w tamtym czasie na rynku lokalnym; opinia została logicznie i przekonująco uzasadniona. Biegły na rozprawie wyjaśnił, że przy wynajmie pojazdów przystosowanych do nauki jazdy stawki są wyższe, co uzasadnione jest specyfiką eksploatacji pojazdu.

Reasumując Sąd Rejonowy wskazał, nie ma podstawy do przyjęcia, że poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo wybrał wypożyczalnię oferującą pojazd w zawyżonych cenach, ani też, że stawki powodów są zawyżone. W sytuacji, gdy poszkodowany nie z jego winy utracił możliwość korzystania z samochodu, poszkodowany ma prawo korzystać z transportu zastępczego. Idąc dalej poszkodowany miał prawo zapewnić sobie transport zastępczy w postaci wynajmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany zdecydował, że najlepszym rozwiązaniem będzie wypożyczenie pojazdu zastępczego, co zapewni, ciągłość dotychczasowego zorganizowanego i ustabilizowanego funkcjonowania zawodowego. Nadto podkreślił, iż poszkodowany nie posiadał w okresie najmu pojazdu innego samochodu, który mógłby użytkować w zastępstwie pojazdu uszkodzonego w następstwie zdarzenia z dnia 2 czerwca 2012 r., jak również nie posiadał środków pozwalających mu na zakup podobnego parametrami pojazdu, który użytkował.

Z kolei, w przedmiocie stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego zauważyć należy, iż przyjęta przez powodów stawka, jest średnią stawką rynkową dla pojazdów tej klasy co pojazd poszkodowanego. Należy wskazać także, iż poszkodowany, nie ma obowiązku wynajęcia samochodu po najniższej, oferowanej na rynku cenie. Okoliczność, że być może jakaś wypożyczalnia oferuje po niższych cenach, nie oznacza, że w czasie zdarzenia pojazd był dostępny.

Wobec tego na rzecz powodów Sąd Rejonowy zasądził całą objętą pozwem kwotę, gdyż opiewa na kwotę niższą od kwoty wynikającej z faktury za najem, pozwalającą na przyjęcie, że na pewno czas najmu, za który dochodzą świadczenia, nie obejmuje okresu budzącego jakiegokolwiek wątpliwości.

Co do zarzutu pozwanej, że powodowie nie przedłożyli dokumentacji z działalności poszkodowanego dotyczącej liczby kursantów, ilości pojazdów posiadanych, Sąd pierwszej instancji podniósł, że to powodowie te okoliczności udowodnili zeznaniami poszkodowanego K. U.. Zeznania te zasługiwały na przymiot wiarygodności bowiem były przekonujące, logiczne, świadek zeznawał spontanicznie i prostolinijnie. Ponadto z doświadczenia zawodowego i życiowego wiadomo, że szkoły jazdy mają zwykle kilka pojazdów i wszystkie są wykorzystywane niemal non stop do nauki jazdy, w tym dni wolne od pracy, fakty te są powszechnie obserwowane.

Rozstrzygnięcie o odsetkach oparto na treści art. 481 k.c.. Termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń wynika z przepisów art. 817 § 1 i 2 k.c.. Powód dochodził odsetek od dnia 17 sierpnia 2012r. Jako dzień zgłoszenia szkody przyjęto datę wydania przez pozwaną pierwszej decyzji w sprawie, tj. 17 lipca 2012 r. W związku z tym 30-dniowy termin ukończenia postępowania likwidacyjnego upłynął w dniu 16 sierpnia 2012 r. Natomiast o kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

- nieprawidłowe przyjęcie przysługiwania cedentowi wierzytelności cedowanej na powodów w sytuacji gdy cedent nie tylko szkody nie poniósł, ale osiągnął wręcz korzyści niepieniężne,

- pominięcie znaczenia zebranego materiału dowodowego i zaliczenie korzyści jakie odnosi najemca (poszkodowany) oraz wynajmujący ze szkody komunikacyjnej do sfery odpowiedzialności sprawcy szkody komunikacyjnej.

Pozwany zarzucił także nierozpoznanie wniosków dowodowych mogących prowadzić do ujawnienia rozsądnej stawki dobowego czynszu za pojazd zastępczy przeznaczony do nauki jazdy wnosząc o ich przeprowadzenie. Ponadto pozwany wskazał, że doszło do naruszenia art. 361 § 1 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c. poprzez obciążenie dłużnika nadmiernymi świadczeniami pieniężnymi.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżanego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji.

W uzasadnieniu wskazał, że podstawą do ustalenia przez biegłego sądowego stawki czynszu za pojazd do nauki jazdy były cenniki opracowane jednostronnie przez podmioty dochodzące roszczeń w sądach. Oczywistym zaś jest, że w interesie ekonomicznym twórców cenników leży doprowadzenie do wysokich zasądzeń, nie zaś realizacja zasad przewidzianych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c.

Podniósł, że w toku sprawy zażądał oceny stosunku kosztów działalności poszkodowanego do globalnego jego przychodu. Gdyby sąd dokonał analizy doszedłby do wniosku, że czynsz najmu deklarowany w cennikach nie jest czynszem przewidzianym dla rzekomego odbiorcy tej usługi, lecz czynszem skierowanym do ubezpieczyciela. Ponadto pozwany wskazał, iż zażądał od Sądu wystąpienia do co najmniej dwóch podmiotów które wynajmują pojazdy do nauki jazdy po cenie niższej niż 280 zł netto, co wynika z tego, że nie wchodzi tu w grę cesja wierzytelności, a wynajmujący faktycznie za najem musi zapłacić z własnych środków.

Pozwany podał, iż klienci odnoszą korzyść ze współpracy z powodami. W niniejszej bowiem sprawie pojazd wydano dnia 2 czerwca 2012 r. zawrócony zaś został 20 czerwca 2012 r. Wobec tego, że wiadomym jest, że Sąd nie zasądzi od dłużnika świadczenia obejmującego dowolnie długi okres, częściowo okres korzystania z pojazdu będzie związany z odpowiedzialnością cywilną pozwanego (8-9 dni) a częściowo będzie stanowił nieodpłatne przysporzenie poszkodowanego za współpracę z tą a nie inną wypożyczalnią.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych wskazać należy, że Sąd Rejonowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy z zachowaniem zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o tę ocenę dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Nie budzi także wątpliwości dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena materialnoprawna roszczenia w świetle regulacji art. 822 k.c. oraz zakresu obowiązku odszkodowawczego pozwanego. Ustalenia te, jak i przedstawioną ocenę prawną sąd odwoławczy w pełni podziela.

Wskazać należy, że zarzuty apelacji sprowadzają się do kwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności opinii biegłego sądowego, uznanej przez Sąd I instancji za miarodajną podstawę ustalenia wysokości odszkodowania. Skarżący upatruje bowiem w istocie

naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w fakcie odwołania się przez Sąd do treści opinii biegłego przy ustalaniu adekwatnej w okolicznościach sprawy wysokości stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego przeznaczonego do nauki jazdy, przy wadliwym nierozpoznaniu przez Sąd I instancji wniosków dowodowych pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew jak również dokonaniu ustaleń faktycznych na podstawie opinii biegłego sądowego w sytuacji gdy, zdaniem skarżącego, biegły w swojej opinii oparł się wyłącznie na cennikach wypożyczalni oferujących najem wskazanych pojazdów.

Odnosząc się do zarzutu nierozpoznania przez Sąd Rejonowy zawnioskowanych przez pozwanego w sprzeciwie wniosków dowodowych wskazać należy, że pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o zwrócenie się przez Sąd I instancji do Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w S. o udzielenie informacji czy Ośrodek w latach 2011 – 2013 wynajmował pojazdy R. (...) przystosowane do nauki jazdy, w jakiej ilości, za jaką cenę i w jakim czasie oraz zwrócenie się do Centrum Doradztwa i (...) z wnioskiem o udostępnienie kopii faktur (lub rachunków) za wynajęcie w latach 2011-2013 osobie trzeciej pojazdu lub pojazdów R. (...) dostosowanego do nauki jazdy. Zgodzić się należy ze skarżącym, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał powyższych wniosków dowodowych tj. nie wydał w tym przedmiocie postanowienia, niemniej jednak wadliwość ta – w ocenie Sądu Okręgowego - nie miała wpływu na treść rozstrzygnięcia. Wskazać bowiem należy, że skarżący nie wykazał, iż zachodziły jakiegokolwiek przeszkody w uzyskaniu przez samego pozwanego od tych podmiotów żądanych informacji i dokumentów, w szczególności aby odmówiono mu ich udzielenia. Niezależnie od tego zwrócić należy uwagę na niekonsekwencję w twierdzeniach pozwanego. Skarżący bowiem w odpowiedzi na pozew zawnioskował o zwrócenie się do tych podmiotów z zapytaniem, czy wynajmowali oni w latach 2011- 2013 pojazdy przystosowane do nauki jazdy i za jaką cenę, w apelacji zaś w sposób jednoznaczny wskazał, iż stawki zastosowane przez te podmioty były wielokrotnie niższe niż ustalone w toku postępowania, podając jednocześnie, że A. I. stosował stawkę 280 zł netto, o czym pozwany posiada wiedzę z procesu w sprawie X GC 792/12, który toczył się przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie (k. 187).

W tych okolicznościach – w ocenie Sądu Okręgowego - brak rozpoznania wskazanych przez skarżącego wniosków dowodowych nie może prowadzić do przyjęcia, iż działanie to uniemożliwiło stronie pozwanej wykazanie swoich twierdzeń.

Z kolei w odniesieniu do wniosku o zobowiązanie K. U. do przedstawienia dokumentacji podatkowej wskazać należy, że Sąd Rejonowy zwrócił się o jej przedstawienie (k. 89). Dokumentacja ta jednak nie została przedłożona, z uwagi na wykonywanie przez zobowiązanego pracy poza granicami kraju i niemożność odnalezienia jej w czasie krótkiego pobytu w kraju. Podnieść zresztą trzeba, że dowód z dokumentacji podatkowej poszkodowanego pozostawał nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Podzielić bowiem należy wnioski biegłego sądowego, iż koszty prowadzenia działalności gospodarczej związanej z nauką jazdy są czymś innym aniżeli koszty najmu pojazdu. Najem ten bowiem, z uwagi na brak możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu, należy traktować jako sytuację awaryjną, sporadyczną. Stąd też trudno jest przyjąć, że samo ustalenie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej mogłoby prowadzić do przyjęcia, że żądany obecnie przez powodów czynsz najmu jest wygórowany.

Skarżący zarzucając dokonanie przez S. Rejonowy wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału, w szczególności dowodu z opinii biegłego sądowego, podniósł, iż podstawą do ustalenia przez biegłego stawki czynszu za najem pojazdu zastępczego były cenniki sporządzone przez podmioty dochodzące przed sądem, w oparciu o umowę cesji, roszczeń przysługujących poszkodowanemu. Skarżący wywodził przy tym, iż pomiędzy podmiotami wynajmującymi pojazdy przeznaczone do nauki jazdy a ich klientami (poszkodowanymi) istnieje zмова, której efektem jest przyjęcie przez wynajmujących zawyżonych stawek czynszu najmu.

Odnosząc się do tych twierdzeń uwypuklić w pierwszym rzędzie trzeba, iż pozwany w żaden sposób nie udowodnił faktu istnienia takiej zmony jak również tego, że cenniki na których oparł się biegły zostały sporządzone, jak sugeruje skarżący, przez podmioty mające interes w tym, aby zawyżyć cenę najmu pojazdu. Skarżący poprzestał jedynie na ogólnikowym stwierdzeniu o tym, że stawki wynikające z tych cenników zostały zaoferowane przez osoby „dochodzące roszczeń przed sądem”, nie odnosząc się w sposób szczegółowy do któregośkolwiek z podmiotów wskazanych w treści opinii biegłego sądowego (tj. (...) A (...), LG R., (...) 29, KAZauto, (...).pl k. 121). Pozwany nie przedstawił przy tym

żadnego dowodu, z którego mogłoby wynikać, że podmioty te w sposób celowy, w uzgodnieniu z klientem, zawyżały ceny najmu pojazdu do nauki jazdy. Wniosek taki nie daje się – jak zdaje się sugerować skarżący - wyprowadzić z treści opinii biegłego sądowego. Podnieść należy, że w uzupełniającej ustnej opinii biegły sądowy wyjaśnił, że „średnia stawka została ustalona jako średnia cenników wypożyczalni, które oferowały takie pojazdy w tamtym okresie (...)”. Zaakcentowania wymaga, iż biegły podał, że ceny te są dostępne na stronie internetowej, wskazując, że „ceny są ogólnie dostępne, więc oferowane do wszystkich” (k. 147). Wobec takich twierdzeń nie sposób jest zatem przyjąć, że cenniki na których oparł się biegły sądowy były zawyżone w wyniku uzgodnienia z klientem indywidualnym tj. poszkodowanym a podmiotem wynajmującym pojazd, który następnie nabył roszczenie o zwrot kosztów tego najmu na podstawie umowy cesji.

Reasumując pozwany nie wykazał swego twierdzenia, że podstawą do poczynienia ustaleń przez biegłego sądowego były cenniki, w których – w wyniku z umowy - dokonano zawyżenia czynszu najmu pojazdu. Argumentacja taka nie znajduje także oparcia w treści opinii biegłego sądowego. Przeciwnie z wyjaśnień biegłego wynika, iż opinia została sporządzona w oparciu o cenniki ogólnodostępne.

Potwierdzeniem istnienia zarzucanego przez pozwanego porozumienia pomiędzy poszkodowanym a wyjmującym pojazd co do zawyżenia stawki najmu - nie może być też wskazywany przez pozwanego czas trwania najmu pojazdu zastępczego. Skarżący w tym zakresie zarzucił, iż powodowie w wystawionej fakturze VAT wskazali czas trwania najmu na 9 dni, podczas gdy z innych dowodów wynika, iż czas ten trwał od dnia 2 czerwca do 20 czerwca 2012 r. Wskazać jednakże należy, iż pomimo zgłoszenia szkody - tak jak podnosił to pozwany - w dniu 5 czerwca 2012 r. - pozwany ubezpieczyciel podjął czynności likwidacyjne tj. przystąpił do oględzin i sporządzenia kosztorysu dopiero w dniu 12 czerwca 2012 r. (k. 139). Wobec tego, że skarżący nie wypowiedział się do tych twierdzeń fakty te należało uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). W tych okolicznościach nie można uznać za uprawnione twierdzeń skarżącego, iż pozostały nie uwzględniony przez powodów w fakturze VAT czas trwania najmu (a więc czas, który uległ wydłużeniu jedynie w wyniku braku niezwłocznego podjęcia czynności likwidacyjnych przez pozwanego), stanowił „nieodpłatne przysporzenie poszkodowanego za współpracę z tą a nie inną wypożyczalnią” (k. 187).

Za nieuzasadnione Sąd Okręgowy uznał także twierdzenia skarżącego kwestionujące stanowisko biegłego, iż stawki za najem pojazdu przeznaczanego do nauki jazdy mogą być wyższe nawet 2- 3 krotnie od stawek czynszu najmu pojazdu do takich celów nie przystosowanego. Biegły sądowy w sposób wyczerpujący na rozprawie wyjaśnił występujące różnice w stosowaniu tych stawek. Wskazał mianowicie, że samochód przeznaczony do nauki jazdy szybciej się eksploatuje, jest narażony na więcej uszkodzeń. Podał także, iż w cenie najmu uwzględnione są także koszty przystosowania takiego pojazdu do nauki jazdy. Dodatkowo podniósł, że stawka najmu tych pojazdów jest wyższa z uwagi na ograniczony krąg odbiorców (k. 147). W tym kontekście nie sposób jest przyjąć za skarżącym, iż biegły wypowiedział się niejednoznacznie. Uwypuklić ponadto należy, iż pozwany zarzucając, iż założenie biegłego w tym przedmiocie jest nieweryfikowane - sam przedstawił argumentację nie pozwalającą na poczynienie odmiennych ustaleń w sprawie. Skarżący bowiem, podważając wnioski biegłego sądowego poprzestał na odwołaniu się do ceny za najem pojazdu marki R. (...) nieprzystosowanego do nauki jazdy w kwocie 100 zł netto i jedynie na tej podstawie przyjął, że uzasadnioną stawką za najem pojazdu przystosowanego do nauki jazdy powinna być kwota 200 zł netto jako dwukrotność stawki czynszu najmu pojazdu nie przystosowanego do nauki jazdy (k. 187 verte).

Mając powyższe rozważania na uwadze za nieuzasadnione należy uznać zarzuty naruszenia art. 361 § 1 i art. 363 k.c. Sąd Rejonowy słusznie bowiem ustalił, w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego, iż żądana przez powodów wysokość stawki za najem pojazdu była stawką adekwatną, odpowiadającą średniej stawce stosowanej na rynku za wynajem uszkodzonego pojazdu.

Odnosząc się na marginesie powołanego przez skarżącego wyroku Sądu Okręgowego wydanego w sprawie VIII Ga 287/14, który to wyrok, w ocenie pozwanego zapadł w analogicznym stanie faktycznym, wskazać należy, że Sąd nie jest związany rozstrzygnięciem wydanym w innej sprawie. Niezależnie powyższego wskazać należy, że w sprawie VIII Ga 287/14 – wbrew twierdzeniom apelującego - uwzględniono częściowo a nie oddalono roszczenie powoda, pozwany ubezpieczyciel uznawał za uzasadnioną stawkę najmu za pojazd zastępczy (do nauki jazdy) w wysokości 300 zł, zaś

biegły sądowy ocenił średnią stawkę pojazdu zastępczego na kwotę 354 zł. Tym samym nie można przyjąć, że stan faktyczny w tamtej sprawie był tożsamy jak w sprawie niniejszej.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który powodowie wygrali w całości, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO K. G. SSO A. B. SSR (del.) R. L.